

A. Ladrière

Paulus voor Agrippa

Handelingen 26

In Handelingen 26 lezen we voor de derde keer het verhaal van Paulus' bekering. In dit hoofdstuk getuigt hij voor de machthebbers onder de Romeinen en de Joden; hij staat hier voor een stadhouder, een koning en hun hofhouding. Wat gaat hij ter verdediging aanvoeren? Eén ding bezit Paulus, dat zijn hoorders niet hebben: hij bezit het licht dat van *boven* is. Hij is vervuld met de Heilige Geest. en de Heere Jezus ondersteunt hem. Het is heerlijk te weten dat de Heere bij ons is, als wij in moeilijke omstandigheden verkeren!

Spreekt Paulus voor zichzelf, als hij zich verdedigt? Nee. Wanneer hij over zichzelf spreekt, doet hij dat om de genade van God te demonstreren. Zijn bedoeling is te getuigen tegenover mensen als Festus en Agrippa. Zijn wens is dat alle aanwezigen daar gered worden, zoals hijzelf is gered. De heerlijkheid van Christus, die hij had gezien op de weg naar Damascus, verlichtte zijn hart en bestraalde hem voortdurend. Niets kon hem scheiden van de liefde van Christus. Zijn hart genoot volle vrede en hij had de wens die genade ook aan anderen te openbaren. Waarover spreekt Paulus voor deze hooggeplaatste personen? Niet over zichzelf. Er is geen betere manier om de genade en kracht van God te tonen, dan te vertellen hoe de bekering in zijn eigen leven had plaatsgevonden. Zijn toehoorders kenden zijn leven heel goed, en met name zijn vroegere haat tegen de christenen. Wat had in zijn leven die grote verandering teweeggebracht?

Paulus had een geëerd en achtenswaardig man kunnen zijn, als hij farizeeër gebleven was. Nu had hij niets. Hij was een gevangene in boeien, omdat hij zich één had gemaakt met de verworpenen in deze wereld. Paulus geeft aan dat zijn verandering niet heeft plaatsgehad door menselijke middelen, maar door de openbaring van Jezus Christus op de weg naar Damascus. Als iemand bekeerd wordt, gebeurt dat niet door menselijke macht, maar door de kracht van God. Ook nu nog predikt dezelfde Jezus in de heerlijkheid de blijde boodschap van de verlossing, zoals Hij dat eens aan Paulus deed. Het is inderdaad een blijde boodschap, als God Zichzelf aan ons voorstelt om ons te verlossen uit de macht van de boze.

De blijde boodschap is méér dan dat: ze verkondigt ons ook de vergeving van de zonden. Wij moeten worden gereinigd om deel te kunnen krijgen aan de verlossing en de vrede met God. Maar er zit nog meer in de boodschap van Paulus. Het feit dat Christus in de heerlijkheid was, bewees dat Hij de dood had ondergaan. Hij had de macht van de dood dus overwonnen. Hij heeft ook de satan overwonnen, toen Hij het verlossingswerk voor ons volbracht. Daarmee zijn wij voor altijd aan de macht van de boze ontrukkt. Wij zijn verlost uit de macht van de satan en tot God gebracht, om nu de Heere waardig te kunnen wandelen en Hem in alle opzichten te behagen.

Dat was de inhoud van de dienst van Paulus. De mensen van onze tijd zijn niet anders dan in de tijd van de apostel. Ze zijn ver van God en van het evangelie, dat ook vandaag nog gepredikt moet worden. Dat alles is niet veranderd. De onbekeerde Saulus was ondanks zijn ijver, studie en kennis verblind door de duivel. Maar nu, wat een kennis had hij gekregen van Hem, Die hij kort daarvoor nog vervolgde. Men kon hem boeien, in de gevangenis werpen, maar wat een geluk was er in zijn hart! Wat een vreugde!

Toen Festus over de opstanding hoorde spreken, begreep hij er niets van. Inderdaad, de natuurlijke mens begrijpt deze dingen niet. Om ze te begrijpen, heeft men de Geest van God nodig. Om een christen te worden, moet men overgebracht zijn vanuit de duisternis in het licht. Men moet in Jezus de Verlosser hebben gevonden, Die Zichzelf voor ons heeft overgegeven en ons heeft gewassen van onze zonden. Agrippa was ondanks zijn goede wil en zijn kennis geen christen. Om dat te worden is het niet voldoende *bijna* overtuigd te zijn. Men moet het *geheel* zijn. Men moet Christus aannemen als de Heiland, in Wie alle verlossing en genade te vinden is.

In zijn verdediging streefde Paulus ernaar dat de toehoorders niet onverschillig zouden blijven zoals Festus, of bijna overtuigd zoals Agrippa. Als er mensen zijn die

bijna christen zijn, dan zullen zij evenals Agrippa weggaan om vervolgens weer terug te vallen in hun oude levenswijze. Ze lopen het gevaar dicht bij de poort te zijn gekomen en daarna de genade de rug toe te keren. God geve dat Zijn woord krachtig mag werken, zodat niemand met lege handen weggaat. Wat Paulus betreft, zijn bekering was echt en volkomen. Hij behoorde de Heere Jezus toe en genoot werkelijk van Hem; dat was voor hem een blijvende realiteit geworden. Is er buiten dit iets in deze wereld, dat zeker en vast is?

Bron: Le Messenger Évangélique 1926-46; Titel: Recueil d'exhortations et d'appels

